

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἰσοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν ἡμέραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑσωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Ἰρυσσοπηλαιώσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 18—25 Νοεμβρίου 1895

Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 46—47

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΚ Τ. ΜΑΛΛΩ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΙΚΗΣ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 329]

Ἡ Πετρίνα ἐκάθητο πρὸ τοῦ
τραπέζιου τῆς ἰδοῦσα τὸν τρα-
πεζίτην ἀπέμεινεν ὡς ἀπολιθω-
θεῖσα.

«Λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ κ.
Βουλφρὰν μετ' ἀγωνίας.

— Δὲν εἶνε ὅπως ἐλπίζετε,
ὅπως πάντες ἐλπίζομεν.

— Ὁ φίλος, φαίνεται, ἠθέλησε
νὰ μας φάγῃ τὰς σαράντα λίρας;

— Φαίνεται ἐντιμὸς ἄνθρωπος.

— Δὲν εἰσεύρει τίποτε;

— Αἱ πληροφορίες τοῦ εἶνε
αὐθεντικώταται... δυστυχῶς.

— Δυστυχῶς!

Ἐγένετο σιωπή, τὸ δὲ πρό-
σωπον τοῦ κ. Βουλφρὰν ἐσκιά-
σθη. Ἡ ἐκπληξίς καὶ ἡ ἀ-
γωνία ἐφαίνοντο κατατρύχουσαι
αὐτόν.

«Λοιπὸν δὲν ὑπάρχουσι πλέον
εἰδήσεις περὶ τοῦ Ἐδμόνδου ἀπὸ
τοῦ Νοεμβρίου καὶ ἐντεῦθεν;
εἶπε τεταραγμένος.

— Δὲν ὑπάρχουν.

— Ἀλλὰ ποῖται εἶνε αἱ εἰδήσεις
τῆς ἐποχῆς ἐκείνης; κατὰ πόσον
εἶνε ἀσφαλεῖς καὶ αὐθεντικαί;

— Ἐχομεν ἔγγραφα ἐπίσημα,
ἐπιθεωρημένα ὑπὸ τοῦ ἐν Σεραγιέβω προξένου.

— Λέγετε λοιπὸν, ὡς ἀκούσωμεν τὰς εἰδήσεις αὐτάς.

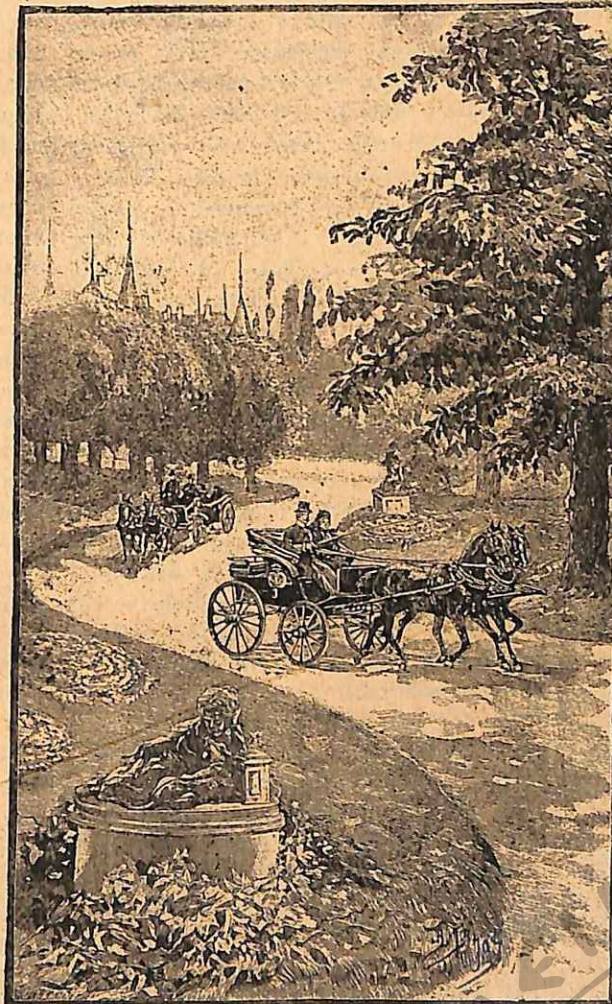
— Τὸν Νοέμβριον ὁ κ. Ἐδμόνδος ἔφθασεν εἰς Σεράγιε-
βον ὡς... φωτογράφος.

— Ἐλα δά' θέλετε νὰ εἰπῇτε ὅτι ἦλθεν ἔχων φωτογρα-
φικὴν μηχανήν;

— Μὲ ἐν ἀμάξιον φωτογράφου πλανοδίου, μὲ τὸ ὅποσον
ἐταξείδευσεν οἰκογενειακῶς, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς γυναικὸς
καὶ τῆς κόρης του. Ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἐφωτογράφει ἐν τινὶ
πλατείᾳ τῆς πόλεως... »

Καὶ ἔκωπεν ἀνερευνῶν ἐν τοῖς ἔγγραφοις ἅτινα εἶχεν ἐκ-
διπλώσῃ ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ γραφείου τοῦ κ. Βουλφρὰν.

«Ἀφ' οὗ ἔχετε ἔγγραφα, ἀναγνώσατέ τα' θὰ εἶνε συντομώ-
τερον, διέκοψεν ὁ κ. Βουλφρὰν ἀνυπομονῶν.

«Ὅλη ἡ οἰκογένεια ἀπῆλθε μετὰ τὸ πρόγευμα» (Σελ. 339, 6')

Ἐδμόνδου Βουλφρὰν Παινδαβοάν, γεννηθέντος ἐν Μαρωκούρ,
ἡλικίας τριάκοντα τεσσάρων ἐτῶν, δὲν προσλαμβάνει ἐπίση-
μον χαρακτῆρα ἐξ αὐτῶν τῶν πληροφοριῶν αἱ ὁποῖαι εἶνε τό-
σον ἀκριβεῖς; Ἀλλ' ὅμως θέλων καὶ ἐπιμένων νὰ ἀμφιβάλλω,
εὐθὺς ὡς ἔλαβον τὰ ἔγγραφα χθές, ἐτηλεγράφησα εἰς Σερά-
γιεβον πρὸς τὸν πρόξενόν μας. Ἰδοὺ δὲ καὶ ἡ ἀπάντησις:
«ἔγγραφα ἐπίσημα, θάνατος βέβαιος».

Καὶ ταῦτα μὲν ἔλεγεν ὁ τραπέζίτης, ὁ δὲ κ. Βουλφρὰν
ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἤκουε. Καταβεβλημένος ἐν τῷ θρονίῳ του,
κεφαλὴν ἔχων κάτω νεύουσας ἐπὶ τοῦ στήθους, οὐδὲν σημεῖον
ζωῆς ἐδείκνυνεν, ἡ δὲ Πετρίνα ἐκτὸς ἑαυτῆς, τεταραγμένη,
ἀσθμαίνουσα ἠρώτα ἑαυτὴν μήπως ἦτο νεκρὸς.

Ἀλλ' αἰφνὴς ἀνήγειρε τὸ πρόσωπόν του περιρρέομενον
ὑπὸ δαιούων ἅτινα ἀνέβλυζον ἐκ τῶν ἐσβεσμένων ὀφθαλμῶν

— Τώρα θὰ σὰς τα ἀναγνώ-
σω. Σὰς ἔλεγον ὅτι εἰργάσθη
ὡς φωτογράφος ἐν τινὶ δημοσίᾳ
πλατείᾳ, ἐν τῇ πλατείᾳ Φι-
λίπποβιτς. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ
Νοεμβρίου ἀνεχώρησεν ἐκ Σε-
ραγιέβου εἰς... »

Καὶ ἐκ δευτέρου συνεβουλεύ-
θη τὰ ἔγγραφα του.

«... εἰς Τράβνικ, καὶ ἡσθέ-
νησεν ἢ ἔφθασεν ἀσθενὴς εἰς
χωρίον κείμενον μεταξὺ τῶν δύο
τούτων πόλεων... »

— Θεέ μου! ἀνεφώνησεν ὁ
κ. Βουλφρὰν, Θεέ μου, Θεέ
μου!

Καὶ συμπλέξας τὰς χεῖρας,
ἔτρεμεν ἀπὸ κορυφῆς μέχρι πο-
δῶν, ὡς ἐὰν ὁ υἱὸς τοῦ ὠρθοῦτο
ἐνώπιόν του.

«— Εἰσθε ἄνθρωπος γεν-
ναῖος... »

— Δὲν ὑπάρχει γενναιότης
κατὰ τοῦ θανάτου. Υἱέ μου...

— Λοιπὸν, μάλιστα, πρέπει
νὰ εἰσεύρετε τὴν φρικτὴν ἀλή-
θειαν. Τὴν ἐβδόμην Νοεμβρίου...
ὁ κ. Ἐδμόνδος... ἀπέθανεν
ἐν Βουζοβάτῳ ἐκ πνευμονικῆς
συμφορήσεως.

— Ἀδύνατον!

— Φεῦ! κύριε, καὶ ἐγὼ εἶ-
πον ἀδύνατον, ὅτε ἔλαβον τὰ ἔγ-
γραφα ταῦτα, καὶ τοι ἡ μετά-
φρασις αὐτῶν εἶνε ἐπιθεωρημέ-
νη ὑπὸ τοῦ Προξένου, ἀλλ' ἡ
πρᾶξις αὕτη τοῦ θανάτου τοῦ

του και τείνων την χεῖρα ἐπίεσε τὰ ηλεκτρικά κομβία τὰ ἀντιστοιχοῦντα πρὸς τὰ γραφεῖα τοῦ Ταλουέλ, τοῦ Θεοδώρου καὶ τοῦ Καζιμίρ.

Ἡ προσκλήσις αὕτη ἐγένετο τόσον βιαία, ὥστε πάραυτα προσέδραμον καὶ οἱ τρεῖς.

«Ἐδῶ εἰσθε, εἶπε, Ταλουέλ, Θεόδωρε, Καζιμίρ;»

Καὶ οἱ τρεῖς ἀπεκρίθησαν ταυτοχρόνως.

«Μανθάνω τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ μου. Εἶνε βέβαιος. Ταλουέλ, νὰ παύσουν αἱ ἐργασίαι παντοῦ τώρα ἀμέσως» τηλεφώνησε νὰ δημοσιεύσουν ὅτι ἐπαναλαμβάνονται μεθαύριον, καὶ ὅτι αὐριον θὰ τελεσθῇ μνημόσυνον εἰς τὰς ἐκκλησίας Μαρκοῦρ, Σαιμπιῶ, Ἐρσέ, Βακούρ καὶ Φλεξέλλας.

— Θεῖτέ μου! ἀνεφώνησαν μιᾷ φωνῇ οἱ δύο ἀνεψιοί.

Ἄλλ' ἐκείνος διακόπτων αὐτοὺς ὑπέλαβε·

«Ἐχω ἀνάγκην νὰ μείνω μόνος» ἀφήσατέ με.»

Πάντες ἐξήλθον, μόνη δὲ ἡ Πετρίνα ἔμεινε.

«Χρυσούλα, εἶσαι ἐδῶ;» ἠρώτησεν ὁ κ. Βουλφράν.

Ἐκείνη δὲ ἀπεκρίθη μετὰ λυγμῶν·

«Ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὸν πύργον», προσέθηκε συντετριμμένος.

Ὡς πάντοτε ἐπέθηκε τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς Πετρίνας καὶ οὕτως ἐξήλθον διασχίζοντες τὸ πρῶτον κύμα τῶν ἐργατῶν οἵτινες ἐξήρχοντο τῶν ἐργαστηρίων. Διήλθον τὸ χωρίον ἔνθα ἡ εἰδησις διεδίδετο ἀπὸ θύρας εἰς θύραν, πᾶς τις δὲ βλέπων αὐτοὺς διερχομένους ἠρώτα ἐὰν θὰ δυνηθῇ νὰ ζήσῃ μετὰ τὴν συμφορὰν ἐκείνην. Πῶς ἦτο ἤδη κυρτός, αὐτὸς ὅστις συνήθως ἐβάδιζεν εὐθυτενῆς, κλίνων πρὸς τὰ ἐμπρὸς ὡς δένδρον ὅπερ ἡ καταγίγῃς ἔθραυσε κατὰ τὸ μέσον τοῦ κορμοῦ του.

Ἡ Πετρίνα αἰσθανομένη τὴν χεῖρά του ἀνατινασσομένη ἐπὶ τοῦ ὤμου της, κατείχετο ὑπὸ ἀγωνίας καὶ ταραχῆς περὶ τῆς υἱείας τοῦ δυστήνου πατρός.

Ὅτε ἡ Πετρίνα τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸ ἰδιαίτερον γραφεῖόν του, εἶπε πρὸς αὐτήν·

«Πήγαινε, δέν σε χρειάζομαι» κανεῖς νὰ μὴ ἔλθῃ, κανεῖς νὰ μὴ μου ὁμιλήσῃς.»

Ἐν ᾧ δὲ ἡ Πετρίνα ἐμελλε νὰ ἐξέλθῃ, εἶπε πρὸς αὐτήν·

«Καὶ δὲν ἤθελα νὰ σε πιστεύσω.

— Ἄν ἠθέλατε νὰ μου ἐπιτρέψετε...

— Ἀφῆσέ με», εἶπε τραχῶς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΖ'

Ὁλην νύκτα ἐν τῷ Πύργῳ ἦτο κίνησις καὶ θόρυβος, διότι κατὰ διαδοχὴν ἦλθον ἐκ Παρισίων μὲν ὁ κύριος Στανίσλαος Πανδαβοῦν καὶ ἡ κυρία, προσκληθέντες ὑπὸ τοῦ Θεοδώρου ἐκ Βου-

λόνης δὲ ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Βρετονέ, προσκληθέντες ὑπὸ τοῦ Καζιμίρ, τέλος ἐκ Διγκέρκης καὶ Ρουένης αἱ δύο θυγατέρες τῆς κυρίας Βρετονέ μετὰ τῶν συζύγων καὶ τῶν τέκνων των. Οὐδεὶς ἤθελε νὰ λείψῃ ἐκ τοῦ μνημοσύνου τοῦ ἀτυχοῦς Ἐδμόνδου. Ἄλλως τε δὲν ὄφειλον νὰ εἶνε ἐκεῖ ἵνα προσέχωσιν ἀλλήλους; Νῦν ὅτε ἡ θέσις ἦτο κενὴ καὶ διὰ παντὸς κενή, τίς ἐμελλε νὰ τὴν καταλάβῃ; Ἐπέστη ἡ ὥρα τῆς ἐνεργείας, καὶ τῶν δολοπλοκῶν καὶ τῶν μηχανορραφῶν. Ποία συμφορὰ καὶ ζημία ἐὰν ἡ βιομηχανία ἐκείνη, ἥτις ἦτο μία τῶν δυνάμεων τῆς χώρας, περιήρητο εἰς χεῖρας ἀνικάνου τινός, φέρ' εἰπεῖν τοῦ Θεοδώρου. Ποία δυστυχία ἐὰν διάνοια περιωρισμένη, ὡς ἡ τοῦ Καζιμίρ, ἀνελάμβανε τὴν διεύθυνσιν. Οὐδεμία δὲ τῶν οἰκογενειῶν τούτων ἐσκόπευε νὰ παραδεχθῇ ὅτι ἦτο δυνατός συνεταιρισμός, ὅτι διανομή τῆς περιουσίας ἦτο δυνατὴ μετὰ τῶν δύο ἐξαδέλφων. Ἐκαστος ἤθελε τὰ πάντα ὑπὲρ ἑαυτοῦ, καὶ οὐδεὶς ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου, διότι ὁ ἕτερος οὗτος ποῖα δικαιώματα νὰ προβάλλῃ;

Ἡ Πετρίνα περιέμενεν ἐπίσκεψιν πρῶτῃν τῆς κυρίας Βρετονέ καὶ τῆς κυρίας Παινδαβοῦν, ἀλλ' οὐδετέρα ἦλθεν. Ἐκ τούτου δὲ κατενόησεν ἡ Πετρίνα ὅτι αἱ κυρίαὶ δὲν ἐπίστευον ὅτι ἔχρυσον πλέον χρεῖαν αὐτῆς, τούλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος. Κοί ὄντως τί ἦτο αὐτὴ ἐν τῷ οἴκῳ ἐκείνῳ; Κύριοι ἦσαν ἤδη ὁ ἀδελφὸς τοῦ κ. Βουλφράν, ἡ ἀδελφὴ του, οἱ ἀνεψιοί του, αἱ ἀνεψιᾶί του, τέλος οἱ κληρονόμοι του.

Πρὸς τούτοις περιέμενε καὶ νὰ τὴν καλέσῃ ὁ κ. Βουλφράν ἵνα τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὡς ἐγένετο κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν ἀπ' οὗτο αὐτὴ διεδύχθη τὸν Πέτρον, ἀλλὰ τίποτε. Ὅτε δὲ οἱ κώδωνες οἵτινες ἀπὸ χθὲς ἐσήμαινον πενθίμως ἀνὰ πᾶν τέταρτον τῆς ὥρας, ἐσήμαναν τὴν λειτουργίαν, εἶδεν αὐτὸν ἀναβαίνοντα εἰς τὴν ἀμαξάν, στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ συνοδευόμενον ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς καὶ τῆς νύμφης του, τὰ δὲ ἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας ἔλαβον θέσιν ἐν ταῖς ἄλλαις ἀμάξαις.

Αὐτὴ δὲ ἐπειδὴ ἐμελλε νὰ πορευθῇ εἰς τὴν ἐκκλησίαν πεζή, ἵνα μὴ χρονοτριβῇ ἀπῆλθεν ὅσον τὸ δυνατόν τάχιστα.

Ἐξήρχετο ἐκ τῆς οἰκίας ἐφ' ἧς ὁ θάνατος εἶχεν ἀπλώσῃ τὸ σάβανόν του· ἐξεπλάγη δὲ διερχομένη μετὰ σπουδῆς τὰς ὁδοὺς τοῦ χωρίου, παρατηροῦσα ὅτι εἶχε τὴν ἐορτάσιμον ὄψιν τῆς Κυριακῆς, τοῦτ' ἐστὶ τὰ καπηλεῖα ἦσαν πλήρη ἐργατῶν, οἵτινες ἔπινον φλυαροῦντες καὶ θορυβοῦντες, αἱ δὲ γυναῖκες καθήμεναι πρὸ τῶν θυρῶν τῶν οἰκῶν συνδιελέγοντο, τὰ δὲ παιδία παίζον

ἐντὸς τῶν αὐλῶν. Λοιπὸν ψυχὴ δὲν θὰ προσήρχετο εἰς τὸ μνημόσυνον;

Εἰσερχομένη εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὅπου ἐφοβεῖτο μήπως δὲν δυνηθῇ νὰ εἰσχωρήσῃ, εἶδεν αὐτὴν κατὰ τὸ ἥμισυ κενήν. Ἐμπρὸς ἵστατο ἡ οἰκογένεια, τῇδε κάκεισε ἐφάνοντο αἱ ἀρχαὶ τοῦ χωρίου, οἱ προμηθευταί, τὸ ἀνώτερον προσωπικὸν τοῦ ἐργοστασίου· ἀλλὰ σπάνιοι, πολὺ σπάνιοι ἦσαν οἱ ἐργάται, ἄνδρες, γυναῖκες, παιδία, οἱ σκεφθέντες ὅτι ὄφειλον νὰ ἔλθωσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἵνα συνεώσωσι τὰς δεήσεις των πρὸς τὰς τοῦ διευθυντοῦ.

Τὴν Κυριακὴν ἡ θέσις τῆς Πετρίνας ἦτο πλησίον τοῦ κ. Βουλφράν, ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐστάθη πλησίον τῆς Τριανταφυλλιάς ἥτις συνώδευε τὴν μάρμην τῆς μελανείμονα ἐν μεγάλῳ πένθει.

«Συμφορὰ μου!» Ἐδμόνδε μου ἄγαπημένε, ἀγαπημένε μου Ἐδμόνδε, ἐψιθύρισε ἡ γηραιὰ τροφὸς θρηνοῦσα. Τί συμφορὰ!

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ μνημοσύνου ἡ Πετρίνα ἐξερχομένη τῆς ἐκκλησίας συνήνητησε τὴν διδασκάλισσαν ἥτις ἠέλησε νὰ τὴν ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ κ. Βουλφράν· ἀπεκρίθη δὲ πρὸς αὐτὴν ὅτι δὲν τὸν εἶδεν ἀπὸ τῆς προτεραιάς.

«Θὰ ἐπιστρέψῃς πεζή;» ἠρώτησεν ἡ διδασκάλισσα.

— Βέβαια.

— Λοιπὸν θὰ συμβαδίσωμεν μέχρι τοῦ σχολείου.»

Ἡ Πετρίνα θὰ ἤθελε νὰ εἶνε μόνη, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποποιηθῇ.

«Εἰδεύρεις τί ἐσκεπτόμην βλέπουσα τὸν κ. Βουλφράν ἐγειρόμενον, καθήμενον γονυπετοῦντα κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀκολουθίας, τόσον συντετριμμένον, τόσον καταβεβλημένον, ὥστε ἐφαίνετο ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ σταθῇ ὀρθῶς;» Ὅτι σήμερον πρῶτην φορὰν ἦτο πρὸς καλὸν τοῦ ὅτι εἶνε τυφλός.

— Διὰ τί;

— Διότι δὲν εἶδε πόσον ὀλίγοι ἦσαν σήμερον εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Θὰ ἠῤῥαε τὴν λύπην του ἡ ἀδιαφορία τῶν ἐργατῶν του εἰς τὴν συμφορὰν του.

— Δὲν ἦσαν πολλοὶ πραγματικῶς.

— Τούλάχιστον δὲν τοὺς εἶδε.

— Ἄλλ' εἶσαι βέβαια ὅτι δὲν το ἀντελήφθη καὶ ἐκ τῆς σιωπῆς καὶ τῆς ἡσυχίας τῆς ἐκκλησίας καὶ ἐκ τοῦ θορύβου τῶν καπηλεῶν ὅτε διήρχετο τὰς ὁδοὺς τοῦ χωρίου;

— Θὰ ἦτο μία λύπη περισσότερον εἰς τὸν δυστυχῆ γέροντα· ἀλλ' ὅμως..»

Καὶ ἐσιώπησεν ἀναστέλλουσα ὅτι ἤθελε νὰ εἴπῃ· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐσυνήθισε ποτε νὰ κρύπτῃ ὅτι ἐσκέπτετο, προσέθηκε·

«Ἄλλ' ὅμως τοῦτο θὰ τοῦ ἐγένετο μάθημα, μέγα μάθημα, διότι βλέπεις,

κόρη μου, δὲν δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν τὴν ἀξίωσιν νὰ συμμετέχωσι τῆς λύπης μας οἱ ἄλλοι, ὅταν καὶ ἡμεῖς δὲν συμμετέχωμεν τῶν συμφορῶν των καὶ δυνάμεθα νὰ το εἰπώμεν, διότι εἶνε ἡ μόνη ἀλήθεια...»

Καὶ ταπεινοῦσα τὴν φωνὴν προσέθηκε·

«... Ἀλλὰ περὶ τούτου οὐδέποτε ἐσκέφθη ὁ κ. Βουλφράν· ἄνθρωπος δικαίος πρὸς τοὺς ἐργάτας, δίδων εἰς αὐτοὺς ὅ,τι νομίζει ὅτι ὀφείλεται εἰς αὐτούς, ἀλλὰ τίποτε περισσώτερον. Μόνη δὲ ἡ δικαιοσύνη, ὡς κανὼν τοῦ κόσμου τούτου, δὲν ἀρκεῖ. Τὸ νὰ εἶνε τις μόνον δικαίος εἶνε τὸ αὐτὸ καὶ νὰ εἶνε ἄδικος. Εἶνε λυπηρὸν ὅτι ὁ κ. Βουλφράν οὐδέποτε ἐσκέφθη ὅτι ἠδύνατο νὰ εἶνε πατήρ τῶν ἐργατῶν του· ἀλλὰ παρασυρόμενος, ἀπορροφώμενος ὑπὸ τῶν πολλῶν καὶ μεγάλων ὑποθέσεων του μόνον περὶ αὐτῶν φροντίζει. Ἀλλ' ὅμως τί καλὸν θὰ ἔκαμνε, ὅχι μόνον ἐδῶ ἀλλὰ παντοῦ διὰ τοῦ καλοῦ παραδείγματός του! Ἐὰν ἦτο ὅπως λέγομεν, σὲ διαβεβαίω καὶ μόνη σου το καταλαμβάνεις, ὅτι δὲν θὰ ἐβλέπομεν σήμερον... ὅ,τι εἶδομεν.»

Τοῦτο ἠδύνατο νὰ εἶνε ἀληθές, ἀλλ' ἡ Πετρίνα δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν ἠθικὴν τῶν λόγων τῆς διδασκαλίσσης· διὰ τοῦτο δυσηρεστήθη κατ' αὐτῆς καὶ ἔσπευσε νὰ τὴν ἀποχαιρετήσῃ εὐθὺς ὡς ἐφθασαν πρὸ τῶν σχολείων.

«Δὲν ἔρχεσαι μέσα νὰ συμφάγωμεν;» εἶπε πρὸς αὐτὴν ἡ διδασκάλισσα, προβλέπουσα ὅτι δὲν θὰ τὴν καθίσωσιν εἰς τὴν τράπεζαν.

— Σὰς εὐχαριστῶ· ὁ κ. Βουλφράν ἴσως θὰ με χρειάζεται.

— Τότε λοιπὸν πήγαινε.»

Ἄλλ' ὅτε ἦλθεν εἰς τὸν πύργον, εἶδεν ὅτι ὁ κ. Βουλφράν δὲν τὴν ἐχρειάζετο καὶ οὐδὲ κἂν ἐσκέπτετο περὶ αὐτῆς· διότι ὁ Σταμάτης, ὃν συνήνητησεν εἰς τὴν κλίμακα, τῇ εἶπεν ὅτι ὁ κ. Βουλφράν καταβάς τῆς ἀμάξης εἶχε κλεισθῇ ἐν τῷ ἰδιαίτερῳ γραφεῖῳ του, ὅπου οὐδεὶς ἦτο δεκτός.

«Ἡμέραν ὡς τὴν σημερινὴν δὲν θέλει οὐδὲ νὰ συμφάγῃ μετὰ τῆς οἰκογενείας.

— Καὶ ἡ οἰκογένεια ἔμεινε;

— Καταλαμβάνεις ὅτι ὅχι· μετὰ τὸ πρόγευμα ὅλοι ἀνεχώρησαν· πιστεύω ὅτι δὲν θὰ θελήσῃ κἂν νὰ τὸν ἀποχαιρετήσουν οἱ συγγενεῖς του. Ἄ! εἶνε πολὺ καταβεβλημένος. Τί θὰ ἀπογίνωμεν, Θεέ μου! Ἀνάγκη ἀλληλοδογηθείας.

— Τί εἰμπορῶ ἐγώ;

— Πολλὰ εἰμπορεῖς. Ὁ κ. Βουλφράν ἔχει ἐμπιστοσύνην εἰς σὲ καὶ σε ἀγαπᾷ πολὺ.

— Μ'ἀγαπᾷ!

— Εἰξεύρω τί λέγῳ, καὶ δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα».

Ὡς εἶχεν εἶπῃ ὁ Σταμάτης, ὅλη ἡ οἰκογένεια ἀπῆλθε μετὰ τὸ πρόγευμα· ἀλλ' ἡ Πετρίνα, ἥτις ἔμεινε ἐν τῷ δωματίῳ της μέχρι τῆς ἐσπέρας, δὲν προσεκήλθη ὑπὸ τοῦ κ. Βουλφράν· μόνον δὲ ὀλίγον πρὸ τῆς δύσεως ὁ Σταμάτης ἔλθων τῇ εἶπεν ὅτι ὁ κύριός τῃ παρηγγέλλε νὰ εἶνε ἐτοιμὴ νὰ τὸν συνοδεύσῃ τὴν ἐπαύριον τὸ πρωὶ κατὰ τὴν συνήθη ὥραν.

«Θέλει νὰ ἀρχίσῃ πάλιν τὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ θὰ εἰμπορέσῃ; Θὰ ἦτο καλύτερα, διότι ἡ ἐργασία εἶνε ἡ ζωὴ του.»

Τὴν ἐπιούσαν κατὰ τὴν ὀρισμένην ὥραν, ὡς πᾶσαν πρωΐαν ἦτο ἐτοιμὴ περιμένουσα τὸν κ. Βουλφράν. Μετ' οὐ πολὺ τὸν εἶδεν ἐρχόμενον, βαδίζοντα κεκυφτότα καὶ ὀδηγούμενον ὑπὸ τοῦ Σταμάτη, ὅστις σιωπηλῶς ἐνευσε περίλυπος σημαίνων ὅτι διήλθε νύκτα κακὴν.

«Ἡ Χρυσούλα εἶν' ἐδῶ;» ἠρώτησε μετὰ φωνῆς ἡλλοιωμένης, περιλύπου καὶ ἀδυνατοῦ ὡς παιδίου ἀρρώστου.

Ἐκείνη προὐχώρησε μετὰ σπουδῆς.

«Ἐδῶ εἰμαι, κύριε.

— Ἄς ἀναβῶμεν εἰς τὴν ἀμαξάν.»

Θὰ ἤθελε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησεν. Ἀμα καθίσας ἐν τῇ ἀμάξῃ κατεβλήθη καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ στῆθος οὐδεμίαν λέξιν εἶπε.

Κάτω τῆς κλίμακος τοῦ γραφείου ὁ Ταλουέλ ἵστατο ἐτοιμὸς νὰ τὸν ὑποδεχθῇ καὶ νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ καταβῇ, ὅπερ καὶ ἐπραξεν.

«ὑποθέτω ὅτι ἠσθάνητε τὸν ἑαυτὸν σας ἀρκετὰ ἰσχυρὸν καὶ ἤλθατε, εἶπε μετὰ φωνῆς συμπαθητικῆς, ἥτις διεφώνει πρὸς τὴν λάμπιν τῶν ὀφθαλμῶν του.

— Καθόλου δὲν ἠσθάνην τὸν ἑαυτὸν μου ἀρκετὰ ἰσχυρὸν, ἀλλ' ἦλθον, διότι ὄφειλον νὰ ἔλθω.

— Τοῦτο ἤθελα νὰ εἰπῶ καὶ ἐγώ...»

Ὁ κ. Βουλφράν διεκοψεν αὐτὸν καλέσας τὴν Πετρίναν νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Μετ' ὀλίγον ἡνοίχθη ἡ ἀλληλογραφία, ἥτις ἦτο πολὺ ὀγκώδης, περιλαμβάνουσα ἐπιστολὰς δύο ἡμερῶν. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ κ. Βουλφράν ἐκάθητο σιωπηλὸς ὡς ἐὰν ἦτο κωφός καὶ κοιμώμενος.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐργασίας ταύτης οἱ ὑπάλληλοι ἀπεχώρησαν καὶ ἔμεινε μόνος ὁ κ. Βουλφράν μετὰ τῆς Πετρίνας. Ἐφαίνετο δὲ ὅτι δὲν ἀντελήφθη τοῦτο. Ἐπὶ πολλὴν δὲ ὥραν ἐκάθητο ἀκίνητος ὡς λίθινον ἀγαλμα. Ἡ Πετρίνα καθημένη πρὸ τοῦ τραπέζου της εἶχε καταληφθῇ ὑπὸ φόβου ἐν τῇ μέσῳ τῆς νεκρικῆς ἐκείνης σιγῆς.

Αἰφνης ὁ κ. Βουλφράν ἐκινήθη, ἐκάλυψε τὰ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν του καὶ διὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς ὡς συναισθανόμενος ὅτι ἦτο μόνος, ἡ μᾶλλον οὐδόλως συναισθανόμενος τοῦ ἦτο καὶ τίνες ἠδύ-

ναντο νὰ τὸν ἀκούσωσιν, ἀνεφώνησε·

«Θεέ μου, Θεέ μου, τί ἐπραξα καὶ μ' ἐγκατέλιπες!»

Καὶ ἐπανελήθη ἡ προτέρα σιωπὴ, ἀλλὰ ὀδυνηρότερα καὶ πενθιμώτερα εἰς τὴν Πετρίναν, ἥτις ἐταράχθη σφόδρα ὑπὸ τῆς κραυγῆς τοῦ δυστήνου γέροντος, εἰ καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ μετρήσῃ ὅλην τὴν ἔκτασιν καὶ τὸ βάθος τοῦ ἀπελπισμοῦ ὃν ἡ κραυγὴ ἐκείνη ἐφάνερωνε.

(Ἐπεταὶ συνέχεια) Π. Ι ΦΕΡΜΠΟΣ

Η ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΤΗΣ ΚΙΚΗΣ

Ἡ μικρὰ Κικὴ εἶχε λάβῃ ὡς δῶρον μίαν ὥραν κούκλαν, ἀσπρην καὶ κόκκινην καὶ ξανθὴν, με λακκίσκους εἰς τὰς ἐκ πορσελάνης παρείας. Οὐδέποτε κούκλα χαμογεῶσα καὶ παχουλὴ δὲν ἐφάνη καλλίτερον πλασμένη διὰ νὰ ζήσῃ εὐτυχῆς καὶ ἀγνοοῦσα ὅλα τὰ κακὰ τοῦ κόσμου τούτου. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ Κικὴ εἶχε μεγαλητέρους ἀδελφούς, οἱ ὅποιοι, χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ εἶνε κακὰ παιδία, διεσκέδαζον μὲ κατεργαρίαις καὶ τῆς ἔστρωναν ἕνα σωρὸν παγινίδια. Συνέλαβον λοιπὸν καὶ τὴν ἀτυχῆ ἰδέαν νὰ κρεμάσουν τὴν κούκλαν ἀπὸ τὸν ὑψηλότερον κλῶνον ἐνὸς δένδρου καὶ νὰ τραποῦν κατόπιν εἰς φυγὴν.

Ἡ καίμενη ἡ Κικὴ ἦτο ἀδύνατον νὰ φθάσῃ τὸν κλῶνον ἐκείνον, ὁ ὅποιος ἐκράτει αἰχμάλωτον τὴν ἀγαπητὴν της κούκλαν. Τί νὰ κάμῃ λοιπὸν! Τὴν ἐβλέπε καὶ ἔκλαιε. Τῇ ἐφαίνετο μάλιστα ὅτι καὶ ἡ κούκλα ἔκλαιεν ἐπίσης!

ὦ, χωρὶς ἄλλο εἶχεν ὕψος περίλυπον, καθὼς ἔτεινεν ἐν ἀπελπισίᾳ τὰς χεῖρας πρὸς τὴν Κικὴν, ἀνάμει· ἀπὸ τὰ φύλλα! Δυστυχῆς Κικὴ! Τώρα ἤρχισε νὰ γνωρίζῃ τὰς θλίψεις καὶ τὰς στενοχωρίας τῆς ζωῆς περὶ τῶν ὁποίων πολλὰς ἤκουσε νὰ ὁμιλοῦν οἱ μεγαλητέροί της. Καὶ ἡ κούκλα τῆς φεῖ! τὴν ἤκολούθει εἰς τὴν ὁδὸν αὐτὴν τὴν τόσῳ κινδυνώδη... Καὶ ἐνύκτωνεν ὀλονέν.

Ἐποὶ λοιπὸν θὰ τὴν ἀφινεν ὅλην τὴν νύκτα εἰς τὴν φοβερὰν ἐκείνην θέσιν, μέσα εἰς τὸ σκότος καὶ τὴν σιγὴν τῶν δασῶν, νὰ τὴν ἐγγίξουν αἱ πτέρυγες τῶν νυκτερίδων καὶ τῶν γλαυκῶν;

Ὅχι, ἡ Κικὴ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ το ἀποφασίσῃ. «Θὰ μείνω κ' ἐγὼ νὰ σου κρατήσω συντροφιά, ἔλεγε πρὸς τὴν κούκλαν της, δὲν θὰ σε ἀφήσω μονάχη!»

Τὸ σπῆτι ἦτο μακρὸν ἤξευρεν ὅτι ἂν ἐγύριζε νὰ ζητήσῃ βοήθειαν, δὲν θὰ τὴν ἀφιναν πλέον νὰ ἐπιστρέψῃ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην καὶ αὕτη δὲν θὰ ἐνεπιστεύετο εἰς κανένα ἄλλον τὴν σωτηρίαν τῆς ἀγαπητῆς κούκλας. «Ἡ Μαμά βέβαια δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἔλθῃ ἡ ἴδια, ἐσκέπτετο· τὰ δέλεα μου, τὰ κακὰ παιδία, δὲν θὰ θελήσουν μὲ κανέναν τρόπον

νάνεβον ἐπάνω εἰς τὸ δένδρον παρὰ αὐριο τὸ πρωί. Ἔως τότε, πόσα δυστυχήματα μπορεῖ νὰ συμβοῦν εἰς τὴν ἀτυχῇ μου κόρη! Ἡ δροσιὰ θὰ ξεβάψῃ ὅλα της τὰ ὠραία χρώματα, οἱ ποντικοὶ θὰ φάγουν τὸ ἀχυρένιο της καπελάκι καὶ φαντάζομαι πλέον τί φόβον θὰ τον ἔχῃ εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην!»

Καὶ ἡ Κικὴ ἐξηκολούθει νὰ κλαίῃ κάτω ἀπὸ τὸ ὑπερύψηλον δένδρον. «Ἀλλοῖμονον! ἀνέκραξεν ἡ μαμά λέγει πάντα ὅτι κανένας δὲν παθαίνει κακό, δὲν τιμωρεῖται, χωρὶς νὰ το ἀξίζει... Ἐγὼ ὑποφέρω τόσο... καὶ ὅμως δὲν βλέπω εἰς τί ἔπαισα.»

Ἐξαφνα ἐκτύπησε τὸ ἓνα χέρι μὲ τὸ ἄλλο καὶ ἔπαυσε νὰ κλαίῃ:

«Θυμοῦμαι! Θυμοῦμαι! Ἐπεριγέλασα τὴν καϊμένη τὴν πάπια που εἶχε πονεμένο τὸ ἓνα της πόδι. Τί ἀστεῖα ποῦ ἔτρεχε ὅταν τὴν ἐκυνήγουσαν ἡ ἄλλες νὰ τὴν τσιμπήσουν! Ἐγέλασα καὶ εἶνε ἄσχημο πρᾶγμα νὰ γελά κανεὶς μὲ τὴς πάπιες ποῦ ὑποφέρουν. Ἄν τώρα με ἐπερίπαιξε κανένας ἐμέ;...»

Καὶ μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά της ἡ μικρὰ Κικὴ ἐζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τὴν πάπια.

Σχεδὸν ἀμέσως ἡγέρθη ἄνεμος ἐλαφρός, ὁ ὁποῖος ἔσεισε τὰ δένδρα καὶ ἀπέσπασε τὴν κούκλαν ὅχι ἀποτόμως, δόξα τῷ Θεῷ, ἀλλὰ σιγά-σιγά καὶ ὡς διὰ χειρὸς ἐπιτηδεύας. Ἀπὸ κλόνων εἰς κλόνων ἔπεσεν ἐπὶ τῆς γλῶσσης καὶ ἡ Κικὴ, ὅταν τὴν ἐσήκωσε, καλύψασα αὐτὴν διὰ φιλημάτων, παρετήρησεν ὅτι δὲν ἔφερεν οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἀμυχήν.

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἀνδέρσεν)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Κάμε τοὺς ἀνθρώπους ὅλους, Θεέ μου Παντοδύναμε, νὰ ποτελέσουν μίαν μόνον μεγάλην οἰκογένειαν ἀδελφῶν! κάμε τοὺς νὰ μὴ ἀναγνωρίζουν οὔτε ἐξαιρέσεις, οὔτε ὅρια εἰς τὰ αἰσθήματα τῆς ἀμοιβαίας αὐτῶν συμπαθείας! Ἦναι ἕκαστος, ἐν μιᾷ λέξει, συντελῆ εἰς τὴν γενικὴν ἁρμονίαν, ἀφοσιούμενος εἰς πάντας διότι διὰ πάντας καὶ διὰ πάντα ὑπάρχει θέσις εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου: καὶ διὰ τὸ ἄτομον, καὶ διὰ τὴν οἰκογένειαν, καὶ διὰ τὴν πόλιν, καὶ διὰ τὴν πατρίδα, καὶ διὰ τὸν κόσμον καὶ διὰ τὸ σῶμα!

Η ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙ

Ἡ χαρωπὴ Τριανταφυλλιά, ἡ μοσχουριδμένη, εἶπε μιὰ μέρα ἔς τὸ ψηλὸ καὶ μαῦρο Κυπαρίσσι: «Πῶς σε λυποῦμαι! Ζοφερό, βαρὺ, συννεφιασμένο, γιὰ νὰ φυτρώνης μοναχὰ σὲ κοιμητῆρι ἐπλάσθης. Ἐστὸ σκοτεινὸ σου πρόσωπο ταιριάζει αἰώνια πίκρα. Οὔτε λουλούδια, οὔτε καρποὺς δὲν ἔχεις: καὶ δὲν εἶσαι οὔτε καλὸ οὔτε εὐμορφο! — Μαζί μας τί γυρεύεις; Μαζί μὲ τῆς πεντάμορφες τοῦ ἡλίου θυγατέρες, Μέσα ἔς τὸν κῆπο; — Γύρισε πάλι ἔς τοὺς ἔρμους τάφους!»

Γιὰ δὲς κ' ἐμέ! Πῶς μ'ἀγαποῦν, πῶς με θαυμάζουν ὅλοι! Εἴμ' εὐμύρφη καὶ μοῦ το λέν. Βασίλισσά τους μ' ἔχουν! Ὁ ἥλιος ποῦ με λαχταρεῖ καὶ ποῦ με καμαρώνει. Χρυσᾷ, θερμᾷ κι' ἀμέτρητα μοῦ στέλνει τὰ φιλιὰ του. Ἡ πεταλοῦδες μ'ἔρωτὰ με περιτριγυρίζουν. Τὰ τρυφερὰ στενάγματα τῆς αἵρας με χαϊδεύουν. Καὶ βράδυ-βράδυ ποῦ ἀρχινᾷ νὰ τραγουδῇ τ'ἀπιδόνη. Ἐστὴ μοσχουριδμένη δροσιὰ τὰ λουλούδια μου λούζω... Τέτοια ζωὴ, τέτοιες χαρὲς περνᾷ καὶ δοκιμάζω! Μὰ πῶς γιὰ σένα, ὁλ'αὐτά, φτωχὸ μ'νυ Κυπαρίσσι, εἶν' ὄνειρα καὶ ψέγματα, τὸ βλέπω... Ἐ, ἡ δική σου Ἡ Τύχη εἶνε ἀλλοιώτικη! Γιατὶ ὁ Θεὸς που δίνει Πάντα μαζί τὴν εὐτυχίαν μὲ τὴ μορφὴν ἐδῶ-κάτω, Σε στέρνει καὶ ἀπὸ τὰ δυό, σὰ νάδουν ἀποπαῖδι!»

Κ'εἶπε ἔς τὴν Τριανταφυλλίαν γλυκὰ τὸ Κυπαρίσσι: «Τὸ ξέρω πῶς εἴμ' ἄσχημο, πικρὸ καὶ λυπημένο... Μὰ τὸ λουλούδι, ἡ εὐωδιά, ἡ ἀνοιξι κ' ἡ ἀγάπη Δὲν κάνουν ὅλη τὴ ζωὴ κ' οὔτε ποῦ ζοῦν αἰώνια! Τῆς Πίκρας εἶμαι σύμβολο, τῶν Πεθαμένων φίλος, Ὅλων ἐκείνων που ξεχνοῦν μὲς ἔς τῆς χαρὲς οἱ ἄλλοι! Ὅμως δὲν εἶν' ἀτέλειωτο γι' αὐτὸ ἡ ζωὴ μου πένθος. Κ' ἔχει χαρὲς, ποῦ βέβαια σὺ δὲν μπορείς νὰ νοιώσης. Γιατὶ κανένα πλάσμα Του ὁ πάνσοφος Πατέρας Στὸν κόσμον δὲν το ἀπόκλειδεν ἀπὸ τὴν Εὐτυχίαν!»

Τὴν ἀγαπᾷ τὴν Τύχη μου καὶ ἄς τὴν νομίζης μαύρη! Τὸ χιόνι ἔχω γιὰ ἥλιο μου, γι' ἀνοιξὶ τὸ χειμῶνα... Μέσα σὲ θήκη πράσινη, κρυμμένη μὲς ἔς τὸ χιόνι, Ἐνα σπυρὶ θεόσταλτο, ἀργὰ-ἀργὰ ὠριμάζω— Ἐνα σπυρὶ πολύτιμο γιὰ τὰ φτωχὰ πουλάκια, Ποῦ τὸ χειμῶνα θενὰ βροῦν σὲ μένα τὴν τροφή τους. Νάξερεις πόσων εὐτυχιὰ μοῦ φέρουν τὰ καῦμένα! Καὶ τὰ μικρὰ τσιμπήματα ἐκεῖνα πῶς μ' ἀρέσουν, Κ' ἄς με πληγόνουν! Ζοφρὰ σπουργίτια, σουσουράδες, Καὶ σπῖνοι καὶ καλόγριαννοι καὶ τρυφερὰ μυγούδια, Ἐρχονται ὅλα καὶ σκοποῦν τὸ χιόνι ἀπ' τὰ κλαδιά μου. Τ' ἀφίνω... παραδίνουμαι ἔς τὸ πεινασμένο πλῆθος... Τὴν πεινὰ τοὺς τὴν ξεγελοῦν μὲ τὰ σπυριά που βρίσκουν. ὦ, τί χαρὰ! ἐσώθηκα γιὰ κείνη τὴν ἡμέρα. Τέτοια ἡ ζωὴ μου! Εἶνε γλυκεῖα σὰν κάθε ζωὴ ἄλλη! Γιατὶ, καλὴ Τριανταφυλλιά, περήφανη ἀδελφὴ μου, Νὰ κάνης ἄλλους εὐτυχεῖς—αὐτὸ θὰ πῇ. Εὐτυχία!

(Παράφρασις)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ!

«Ὁχι! δὲν θέλω! ὀχι! δὲν θέλω! Μπα! Καλέ, ποῖος μ'εἰς ἔτσι; Ἄ! Ὁ κύριος Μπέμπης. Τώρα μόλις ἐξύπνησε καὶ ἤρχισε τὴν αἰωνίαν ἐπώδον του: «Ὁχι, δὲν θέλω! Καὶ τί δὲν θέλει λοιπόν; Τώρα δὲν θέλει νὰ σιγουριθῇ ἀργότερα δὲν θέλει νὰ φάγῃ τὴν σουπὴν του· κατόπι δὲν θέλει νὰ τακτοποιήσῃ τὰ παιγνίδια του· ὕστερα δὲν θέλει νὰ πῇ «εὐχαριστῶ» ἢ «ὅπως ἀγαπᾷτε», ἄλλοτε νὰ σηκώσῃ ἓνα βιβλίον που ἔρριψε κάτω ἐπίτηδες, νὰ παύσῃ νὰ βασιλεύῃ τὴ Διλίνα κτλ. Τέλος πάντων, κάθε φορὰ ποῦ πρόκειται νὰ ὑπακούσῃ, ὁ κύριος Μπέμπης, χωρὶς νὰ νάκούσῃ καλὰ-καλὰ τί του ζητοῦν, ἐπαναλαμβάνει τὸ δὲν θέλω του. Ἀλλὰ, ἐπειδὴ πρέπει νὰ ὑπακούσῃ, ἀναγκάζει τοὺς ἄλλους νὰ θυμῶνουν, νὰ φοβερίζουν, νὰ τιμωροῦν, ἕως οὗ συγκατατεθῇ νὰ ὑποκύβῃ. Ἀρὰ γὰρ δὲν θὰ ἦτο πολὺ πλέον εὐχάριστον καὶ διὰ τοὺς ἄλλους, καὶ διὰ τὸν Μπέμπην πρῶτον, ἂν το ἔκαμνεν ἐξ ἀρχῆς καὶ οἰκιοθελῶς; Ταῖς προάλλαις ἡ γιὰ τὴν τοῦ ἡθελῆ νὰ του προσέφερῃ ἓνα κουφέτο. Ὁ Μπέμπης, τῷ εἶπεν, ἔλα νὰ ἰδῇς. — Ὁχι, δὲν θέλω! ἀπήντησεν ἀμέσως ὁ Μπέμπης, ὁ ὁποῖος ἔπαιξε καὶ δὲν εἶχε διάθεσιν, ὅπως πάντοτε, παρὰ νὰ κάμνῃ ὅ,τι τοῦ ἐκάπνιζε.

— Πῶς; δὲν θέλεις κουφέτα; εἶπεν ἡ γιὰ τὴν τοῦ, φυλάττουσα πάλιν τὸ κουφέτον, τὸ ὁποῖον ἐκράτει εἰς τὴν μπομπονιέραν. Πολὺ καλὰ, φίλε μου, δὲν θὰ σου δώσω. Μὴν ἀνησυχῇς. Δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ σε ἐνοχλήσω διόλου.»

Ὁ Μπέμπης, ἰδὼν περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ἔσπευσε νὰ καταβῇ ἀπὸ τὴν καρέκλα του καὶ νὰ τρέξῃ πρὸς τὴν γιὰ τὴν τοῦ.

«Θέλω! Θέλω!» ἔλεγε τώρα μὲ ὕψος παρακλητικόν.

Ναί, ἀλλὰ ἦτο ἀργὰ καὶ τὸ κουφέτον ἔμεινε ἥσυχον εἰς τὴν θήκην του...

Ποῖός τὴν ἔπαθε; Ὁ κύριος Μπέμπης! Ὑπεσχέθη ἄλλην φορὰν νὰ ὑπακούῃ· ἀλλὰ δὲν ἤρχισε δυστυχῶς ἀπὸ τὴν ἀμέσως προσεχῇ εὐκαιρίαν.

Ἀνωφελὲς καὶ περιττὸν νὰ ζητήσῃ τις καμμίαν χάριν ἀπὸ τὸν Μπέμπην. Δὲν εἶνε διατεθειμένος νὰ κάμῃ τίποτε, τὸ παραμικρόν, εἰς κανένα. Ἄς τον παρακαλῇ ὅσον θέλει ἡ θεὰ του νὰ τῆς πιάσῃ τὸ κουβάρι που ἐκύλισε κάτω ἀπὸ τὴν καρέκλα πλησίον του· ἄς του λέγῃ ὅτι παπποὺς νὰ κλείσῃ τὴν πόρταν ποῦ τὴν ἀφῆσεν ἀνοικτὴν· ἄς του ζητῇ ἢ μαμά του νὰ τῆς φέρῃ κοντὰ ἓνα σκαμνὶ γιὰ τὰ ποδάρια της! Τίποτε· ἐν-νέα φορές ἔς τὰς δέκα ὁ Μπέμπης θὰ ποκρίθῃ: «Ὁχι! δὲν θέλω!»

Ὡστε, τί θὰ συμβῇ ἂν ὁ Μπέμπης ἐξακολουθήσῃ;

Ὅταν ὁ Μπέμπης θελήσῃ νὰ νάβῃ εἰς τὰ γόνατα τοῦ μπαμπᾶ του, θὰ τῷ ἀποκριθῇ καὶ αὐτὸς «Ὁχι, δὲν θέλω!» Ὅταν ὁ Μπέμπης θὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὴν θεῖαν του ἢ ἀπὸ τὴν μαμά του νὰ τῷ διηγηθῶσι κανένα παραμῦθον—ἢ θεάτου καὶ ἢ μαμά του θὰ ἀναγκασθοῦν καὶ αὐταὶ νὰ τῷ εἰποῦν: «Ὁχι! δὲν θέλω!»

Καὶ δικαιοτάτα!

Ἄ, Μπέμπη! Γιὰ συλλογίσου καλὰ! Δὲν εἶνε χίλιες φορές καλλίτερα νὰ εἶνε κανεὶς ἀγαπητὸς; Καὶ ὅμως κανεὶς δὲν θὰ σ' ἀγαπήσῃ, ἂν γίνῃς δύστροπος καὶ ἐγωῖστος. Ὁχι! Ὁχι, παιδί μου. Νὰ διορθωθῇς ὅσον εἰμπορεῖς γρηγορώτερα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θέλω νάκούω ἀπὸ τὸ ροδοκόκκινο στοματάκι σου παρὰ: «Ναί! Εὐχαρίστως!»

ΜΕΤΑ τοῦ παρόντος φυλλαδίου ἀποστέλλεται πρὸς τοὺς ἡμέτερος συνδρομητὰς *Δελτίον ἐγγραφῆς εἰς τὴν «Διάπλαιν»* διὰ τὸ ἔτος 1896. Ὑπενθυμίζομεν ὅτι ὁ ὅρος τῆς προπληρωμῆς εἶνε τοῦ λοιποῦ ἀπαράβατος διὰ τοῦτο οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ λαμβάνωσι τὴν «Διάπλαιν» καὶ κατὰ τὸ προτεχὲς 18ον αὐτῆς ἔτος 1896, παρακαλοῦνται νὰ σπεύσουν νὰ μας ἐπιστρέψουν τὸ *Δελτίον τῆς ἐγγραφῆς*, συμπεπληρωμένον καὶ συνοδευόμενον μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς των (δραχ. 7 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ φρ. χρ. 8 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν) ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον, πρὸς ἀποφυγὴν διακοπῆς τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου των· πάντως δὲ πρὸ τῆς 15ης Ἰανουαρίου, ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν κλήρωσιν τῶν δώρων, ἥτις θὰ γίνῃ τὴν 16ην Ἰανουαρίου, καθ' ὃν τρόπον εἰς τὰ δύο προηγούμενα φύλλα ἐδηλώσαμεν.

Τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς ἀποστέλλεται διὰ ταχυδρομικῆς ἢ τραπεζιτικῆς ἐπιταγῆς· ἐλλείψει δὲ τοιαύτης διὰ χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσῶν νομισμάτων, τοκομεριδίων τῶν λαχειοφόρων ὁμολογιῶν τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμμοτόσημον παντὸς Κράτους.

ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΑΝΑ ΤΗΝ ΝΗΣΟΝ ΤΩΝ ΑΠΟΛΑΥΣΕΩΝ

Ἐπὶ πολλὰς ἡδὴ ἡμέρας ἐπλέομεν τὸν Εἰρηνικὸν Ὀκεανόν, ὅτε διεκρίναμεν μακρόθεν μίαν νῆσον σαχαρίνην, μεθρὴ ἀπὸ κομπούσαν, μεθρὴ ἀπὸ καραμέλων καὶ κόντιτον καὶ μεθρὴ ἀπὸ ποταμῶν ἀπὸ σιρόπιον, διαδρέχοντας τὴν πεδιάδα. Οἱ κάτοικοι, οἱ ὅποιοι ἐξαιρετικῶς ἡγάπων τὰ γλυκὰ, ἔλειχον ὅλους τοὺς δρόμους καὶ ἐμύζων τὰ δάκτυλά των, ἀφ' οὗ πρῶτον τὰ ἐβύθιζον εἰς τοὺς ποταμούς. Ὑπῆρχον ἐπίσης καὶ δάση ἀπὸ ὑπερύψηλα δένδρα, τὰ ὅποια ἀντὶ ὀπωρῶν παρήγον γλυκίσματα, πλακούντια καὶ κολλῦρια, τὰ ὅποια ὁ ἄνεμος ἔφερεν εἰς τὸ στόμα τῶν περιηγητῶν, ὅσον ὀλίγον καὶ ἂν το εἶχαν ἀνοικτόν.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπερβολικὴ γλυκύτης ἐπὶ τέλους μᾶς ἐφάνη ἄνοστος, ἠβλήσαμεν νὰ μεταβῶμεν εἰς καμμίαν ἄλλην νῆσον ὅπου θὰ μας ἦτο δυνατόν νὰ εὐρωμεν ὀρεκτικώτερα ὁπωσοῦν φαγητά. Μᾶς διεβεβαίωσαν λοιπὸν ὅτι εἰς ἀπόστασιν δέκα λευγῶν ἐκεῖθεν ὑπῆρχε μία ἄλλη νῆσος εἰς τὴν ὁποίαν συνήντα τις μεταλλεῖα χοιρομηρίων καὶ λουκανίκων, τὰ

ὅποια ἀνέσκαπτον ὅπως ἄλλοι τὰ χρυσωρεῖα. Ὑπῆρχον ἐπίσης ρύακες ἀπὸ σάλτσας κρομμύου καὶ ντοματᾶς. Ἐβρεχεν οἶνον ἐρυθρόν, ὅταν ὁ καιρὸς ἦτο ἄσχημος, τὰς δὲ ὠραίας ἡμέρας ἡ πρωϊνὴ δρόσος ὠμοιάζε πάντοτε μὲ οἶνον Ἑλληνικόν ἢ τοῦ Ἀγίου Λαυρεντίου. Διὰ νὰ μεταβῶμεν εἰς τὴν νῆσον ταύτην παρελάθομεν ἐκ τοῦ λιμένος ἐκείνης ἐκ τῆς ὁποίας ἐπρόκειτο νὰ ἀναχωρήσωμεν δώδεκα ἀνθρώπους ἐξαιρετικῶς πᾶχους τοὺς ὁποίους εἰχομεν ἀποκοιμήσει· ἐφύσων τὸσον ἰσχυρῶς ἐν ᾧ ἐρογγάλιζον, ὥστε ἀμέσως τὰ ἰστία μας ἐκολπώθησαν ἀπὸ ἄνεμον εὐνοϊκώτατον. Μόλις ἐφθάσαμεν εἰς τὴν ἄλλην νῆσον, εὐρομεν ἐπὶ τῆς παραλίας ἐμπόρους οἱ ὅποιοι ἐπώλουν ὄρεξιν, διότι συχνὰ ἔλειπε φαίνεται ἐν μέσῳ τῶν καλομαγειρευμένων φαγητῶν. Ὑπῆρχον καὶ ἄλλοι οἱ ὅποιοι ἐπώλουν ὑπνον. Ἡ τιμὴ ἦτον ὀρισμένη τὸσον τὴν ὥραν· ἀλλὰ ὑπῆρχον καὶ ὕπνοι πολὺ ακριβώτεροι οἱ μὲν ἀπὸ τοὺς δὲ σχετικῶς μὲ τὰ ὄνειρα τὰ ὅποια ἤθελε κανεὶς νὰ ἰδῇ. Τὰ ὠραιότερα ὄνειρα ἦσαν καὶ

τά πλέον ακριβή. Ἡγόρασα ὅσον εὐάρεστα μοι ἐπέτρεπον τὰ χρήματά μου καί, ἐπειδὴ ἤμουν κουρασμένος, ὑπῆγα κατ' ἀρχὰς νὰ κοιμηθῶ. Ἀλλὰ μόλις ἔπεσα εἰς τὴν κλίνην μου ἤκουσα ἕνα μέγαλον κρότον· ἐφοβήθη καὶ ἐκάλεσα εἰς βοήθειαν. Μοι εἶπον ὅτι ἡ γῆ ἠνείγετο. Ἐνόμισα ὅτι ἐχάθην· ἀλλὰ με καθυσύχασαν εἰπόντες μοι ὅτι οὕτως ἠνείγετο καθ' ἐκάστην νύκτα καὶ καθ' ὁρισμένην ὥραν διὰ τὴν ἐμέσῃ μετὰ μεγάλης δυνάμεως ζέοντος ῥύακος σοκολάτας ἀναλελυμένης καὶ διαφόρων ἄλλων ποτῶν. Ἡγέρθη ἐν σπουδῇ διὰ νὰ λάβω ἐξ αὐτῶν ἥσαν ὑψίστατα. Κατόπιν κατεκλίθη ἐκ νέου καὶ εἰς τὸν ὕπνον μου μοι ἐφάνη ὅτι ὁλος ὁ κόσμος ἦτο χρυστάλλινος, ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐτρέφοντο δι' ἁρωμάτων ὁσάνκις ἤθελον ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ βαδίσουν ἢ χορεύοντες, οὔτε νὰ ὁμιλήσωσιν ἢ ἄδοντες· ὅτι εἶχον πτέρυγας διὰ νὰ διασχίσωσι τοὺς αἰθέρας καὶ περὶ οὐρανὸν διὰ νὰ διέρχωνται τὰς θαλάσσας. Ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἤναπτον εὐκολώτερον ἀπὸ ἱσκαν, μόλις δὲ τοὺς ἤγγιζε τις καὶ ἀμέσως ἐπερναν φωτιά. Ἐβλογίζοντο ὡς θρυαλλίδες καὶ δὲν ἠδύναμιν νὰ κρατήσω τοὺς γέλωτας βλέπων πόσον ἦσαν εὐέξαπτοι. Ἡθέλησα νὰ ἐρωτήσω ἕνα ἐξ αὐτῶν διατὶ ἐφαίνετο τόσον ζωηρός. Μοι ἀπεκρίθη δὲ δεικνύων μοι τὸν γρόνθον ὅτι οὐδέποτε ὠργίζετο.

Μόλις ἐξύπνησα ἤλθεν εἰς ἔμπορος ὁρέξεως νὰ με ἐρωτήσῃ τί πρᾶγμα ἤθελα νὰ ὀρεχθῶ προτείνων μοι μάλιστα νὰ μοι πωλήσῃ τεχνητοὺς στομάχους διὰ νὰ τρώγω, ἂν ἤθελα, ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἐδέχθη τὴν πρότασίν του. Ἀντὶ τῶν χρημάτων τὰ ὅποια εἶχα, μοὶ ἔδωσε δώδεκα θυλακίδια ἀπὸ τὰ φ τ ἄ ν τὰ ὅποια, καθὼς με συνεβούλευσε θὰ ἔφερον ἐπάνω μου, καὶ θὰ μοι ἐχρησίμευσον ὡς δώδεκα στόμαχοι, ὥστε νὰ εἴμπορῶ ἀκόπως νὰ χωνεύσω δώδεκα μέγιστα γεύματα ἐντὸς μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Μόλις τὰ ἐπῆρα λοιπὸν αὐτὰ τὰ δώδεκα θυλακίδια, ἤρχισεν νὰ με καταλαμβάνη πῆνα δριμυτάτη. Διῆλθον τὴν ἡμέραν μου με δώδεκα ἐξαίσια γεύματα. Μόλις ἐτελείετο τὸ ἕνα, ἡ πείνά με κατελάμβανεν ἐκ νέου, ἀλλὰ δὲν τὴν ἄφιναν καὶρὸν νὰ με βασιάνῃ. Ὅμως παρετηρήθη, ἐπειδὴ ἡ πείνά μου ἦτο ἀπληστος καὶ ἀκοίμητος, ὅτι δὲν ἔτρωγα με τὴν δέουσαν λεπτότητα καὶ τάξιν· καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ τὰ προσέχουν αὐτὰ πολὺ, διότι εἶνε λεπτότατοι καὶ καθαρώτατοι. Τὸ ἐσπέρας κατεκλίθη κατὰ κόπον, ἀφ' οὗ διῆλθον τὴν ἡμέραν ὅλην πρὸ τῆς τραπέζης· ἔκαμα δὲ τὴν ἀπόρασιν νὰ διέλθω τὴν ἐπομένην κατὰ τρόπον ὅπως διάφορον, νὰ μὴ ζήτῃσιν ἄλλην τροφήν, παρὰ εὐωδίας. Εἰς τὸ πρόγευμα μοι ἔδωσαν ἄνθρωποι πορτοκαλεῖας· εἰς τὸ γεῦμα πολυάνθημα μεξικανικά, τὸ ἀπόγευμα κρένα, τὸ δὲ ἐσπέρας μοι ἔδωκαν νὰ δειπνήσω παμμέγιστα κύνιστρα γεμάτα ἀπὸ ὅλα ὁμοῦ τὰ εὐώδη φυτὰ καὶ μαζί με αὐτὰ φιαλίδια παντοειδῶν ἁρωμάτων. Τὴν νύκτα εἶχα δυσπεψίαν ἀπὸ τὴν κατάχρησιν τῶν θρεπτικῶν εὐωδίων. Τὴν ἐπομένην ἐνήστευσα διὰ νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὴν κόπῳσιν ὅλων αὐτῶν τῶν κοιλιακῶν ἀπολαύσεων.

Μοι εἶπον κατόπιν ὅτι εἰς τὴν χώραν ἐκείνην ὑπῆρχε πόλις περιεργότατη· μοι ὑπεσχέθησαν δὲ νὰ με φέρουν ἐκεῖ δι' ὀχήματος ὅπως πρωτοφανοῦς. Με ἐκάθισαν εἰς μικρὴν ἑδραν ξυλίνην, ἐλαφροτάτην, κεκοσμημένην διὰ μακρῶν πτερῶν· προσέδεναν δὲ εἰς τὴν ἑδραν ταύτην με σχοινία μετὰ ξίνα τέσσαρα πτηνὰ, μέγιστα ὡς στρουθοκάμηλοι, με πτέρυγας ἀναλόγους πρὸς τὸ σῶμά των. Καὶ τὰ πτηνὰ ταῦτα ἀπέπτησαν. Διῆλθον τὰ ἡνία, καθὼς μοι εἶπον, πρὸς ἀνατολάς. Ἐβλεπα ὑπὸ τοὺς πόδας μου ὄρη ὑψηλά, ἐπετώμενα δὲ τόσον ταχέως, ὥστε δὲν ἤμπορουσα σχεδὸν νὰναπνεύσω. Εἰς διάστημα μιᾶς ὥρας ἐφθάσαμεν εἰς τὴν περίφημον πόλιν.

Ἦτο ὅλη μαρμαρίνη καὶ μεγάλη τρεῖς φορές ὡς οἱ Παρίσιοι. Ὀλόκληρος ἀπετέλει μίαν κατοικίαν. Εἶχε εἰκοσιτέσσαρα μέγιστα παλάτια, ὧν ἕκαστον ἦτο μέγα ὡς τὸ μέγιστον παλάτιον τοῦ κόσμου. Εἰς τὸ μέσον δὲ τῶν εἰκοσιτεσσάρων αὐτῶν παλατίων ὑπῆρχε ἕν εἰκοστὸν πέμπτον, ἕξ φορές μεγαλειότερον ἀπὸ τὰ ἄλλα. Ὅλα τὰ δωματῖα τῆς κατοικίας ταύτης ἦσαν ἰσομεγέθη, διότι δὲν ὑπῆρχον βαθμοὶ καὶ τάξεις μετὰ τῶν κατοίκων τῆς πόλεως. Δὲν ἔδλεπε τις οὔτε ὑπηρέτας, οὔτε ὄχλον, ἕκαστος ὑπηρετεῖ αὐτὸν, κανεὶς δὲν ὑπηρετεῖτο. Μικρὰ πνεύματα, οἱ Πόθοι, εὐκίνητα καὶ εὐπετῆ, παρεῖχον εἰς ἕκαστον αὐτοστιγμὴν, πᾶν ὅ,τι ἤθελεν ἐπιθυμήσει. Μόλις ἐφθασεν ἐν τῶν πνευμάτων τούτων προσεκολλήθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου καὶ δὲν ἄφικε νὰ μου λείψῃ τίποτε. Μόλις μοι εἶδε καὶ καὶρὸν νὰ το ἐπιθυμήσω. Ἠρχισα μάλιστα νὰ αἰσθάνωμαι κόπῳσιν ἀπὸ τοὺς νέους πόθους, τοὺς ὁποῖους ἡ περὶ τὴν πραγμάτων αὐτῶν εὐκολία ἐξῆπτεν ὅλον ἐν ἐμοί, ἐνόησα δὲ, ἐκ πείρας τώρα πλέον, ὅτι προτιμώτερον εἶνε νὰ παραιτῇται τις τῶν περιττῶν ἢ νὰ ἐπιθυμῇ ὅλον ἐν καὶ νὰ πράγματῃ χωρὶς νὰ δύναται νὰ σταματήσῃ διὰ νὰπολαύσῃ ἡσυχῶς ἐν οἰονδήποτε ἀγαθόν.

Οἱ κάτοικοι ἦσαν εὐγενεῖς καὶ εὐπροσῆγοροι. Μ' ἐδέχθησαν ὡς ἂν ἤμην κ' ἐγὼ εἰς ἐξ αὐτῶν. Μόλις ἤθελα νὰ ὁμιλήσω, ἐμάντευαν τί ἤθελα καὶ το ἔκαμαν, χωρὶς νὰ περιμένουν νὰ ἐξηγηθῶ. Τοῦτο μ' ἐξέπληξε· παρετήρησα δὲ ὅτι οὐδέποτε συνωμύλουν ἀναμεταξύ των· ἀνεγίνωσκον τὰς σκέψεις των εἰς

τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀλλήλων, ὡς ἀναγινώσκει τις εἰς βιβλίον, ὅταν δὲ ἤθελαν νὰ κρύβουν τὰς σκέψεις των, ἔκλειον ἀπλούστατα τοὺς ὀφθαλμοὺς των. Μ' ἔφεραν εἰς μίαν αἵθουσαν ὅπου ἐδίδετο μουσικὴ ἁρωμάτων. Συνεδύαζον τὰ ἁρώματα, ὅπως ἡμεῖς συνδυάζομεν τοὺς ἤχους. Συνδυασμοὶ ἁρωμάτων, τῶν μὲν ἰσχυροτέρων τῶν δὲ γλυκυτέρων, ἀπετέλει ἁρμονίαν γαργαλίζουσαν ἡδονικῶς τὴν ὁσφρησιν, ὅπως αἱ συναυλῖαι μας ἡδύνουν τὸ οὖς δι' ἤχων ὅτε μὲν βαρέων ὅτε δὲ ὀξέων. Εἰς τὴν χώραν ἐκείνην αἱ γυναῖκες ἄρχουσι τῶν ἀνδρῶν, αὐτὰ διδάσκουν, αὐτὰ διδάσκουν, αὐτὰ πηγαίνουν εἰς τὸν πόλεμον, οἱ ἄνδρες ψιμυθιοῦνται, καλωπίζονται, νήθουν, ράπτουν, κεντοῦν καὶ φοβοῦνται μήπως δαρῶσιν ἀπὸ τὰς γυναῖκας των, ἂν δέν τας ὑπακούουσιν. Λέγουσιν ὅτι δὲν συνέβαινεν οὕτω πρὸ τινων ἐτῶν, ἀλλ' οἱ ἄνδρες ὑπηρετούμενοι ὑπὸ τῶν Πόθων ἔγιναν τόσον ὀκνηροί, τόσον δειλοὶ καὶ τόσον ἀμαθεῖς, ὥστε αἱ γυναῖκες ἐθεώρησαν αἰσχος τὸ νὰ μένουν ἀκόμη ὑπὸ τὸν ζυγὸν των. Ἐξηγέρθησαν λοιπὸν καὶ ἀπεφάσισαν νὰ διοικῶν αὐταί. Ἐκαμαν δημόσια σχολεῖα εἰς τὰ ὅποια αἱ πνευματώδεστεραι ἐξ αὐτῶν ἤρχισαν νὰ σπουδάζουν. Ἀφώπλιναν τοὺς συζύγους των· οἱ ὅποιοι διόλου δὲν δυσχερστήθησαν διὰ τὴν ἀπαλλαγὴν αὐτῶν· αὐταὶ ἀνέλαβον τὰς δίκας, αὐταὶ τὴν τήρησιν τῆς δημοσίας τάξεως, ἔθεσαν νόμους, τοὺς κατέστησαν σεβαστοὺς καὶ ἔσωσαν οὕτω τὸ κράτος, τὸ ὅποιν ἐκινδύνευσε νὰ καταστραφῇ ὁλοσχερῶς ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν τὴν ὀκνηρίαν καὶ τὴν ἀμάθειαν.

Ἐκ τούτων ὅλων συνεπέρανα ὅτι αἱ ἀπολαύσεις τῶν αἰσθήσεων, ὅσον ποικίλαι καὶ ὅσον εὐκολοὶ καὶ ἂν εἶνε, διαφθείρουν χωρὶς νὰ καθιστᾶσι τὸν ἄνθρωπον εὐτυχῇ. Ἀπεμακρύνθη λοιπὸν ἀπὸ τὰς χώρας ἐκείνας, τὰς κατ' ἐπίφασιν τερπνάς, ἐπιστρέψας δὲ εἰς τὴν πατρίδα μου εὐρον εἰς τὴν ἡσυχον, τὴν φιλόπονον, τὴν ἡθικὴν καὶ ἐνάρετον ζωὴν, τὴν ὁποίαν διῆγον, εὐρον, λέγω, τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν ὑγίαν, τὴν ὁποίαν εἰς μάτην θὰ ἐζητοῦν εἰς τὴν διαρκῆ καλοφαγίαν καὶ τὴν ποικιλίαν τῶν ἀπολαύσεων.

(Ἐκ τῶν τοῦ FENELON)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΡΑΤΟΣ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΙΚΑ

1.

Ἄν θές καλὴν ὑγείαν καὶ μακρὰ ζωὴ, νωρὶς ν' ἀποκοιμηθῇς, νὰ ξυπνᾷς πρῶτ.

2.

Πῆς μου ποίους φίλους ἔχεις, νὰ σοὺ πῶ τί ὁρῶμο τρέχεις.

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΑΔΕΛΦΟΙ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 335)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Αἱ διακοπαὶ ἐτελείωσαν. Περί τὰ τέλη Σεπτεμβρίου ἦτο ἡ ἑορτὴ τοῦ λοχαγοῦ, ἥτις ἐωρτάσθη πανηγυρικῶς. Εἰς τὴν ζωηρότητα τῆς οἰκογενειακῆς ἐκείνης ἑορτῆς συνετέλεσαν τὰ μέγιστα καὶ οἱ τέσσαρες ἀδελφοί· ὁ θεὸς των συνεκινήθη βαθέως ὅτε τοὺς εἶδε χωροῦντας πρὸς αὐτὸν με μεγάλας ἀνθοδέσμας διὰ νὰ τῷ εὐχηθῶσιν ἐτη πολλά.

Ἠρχισαν καὶ πάλιν τὰ μαθήματα. Οἱ ἀδελφοὶ διηυθύνθησαν με ζῆλον εἰς τὸ ἐκπαιδευτήριον καὶ ἐπανεῦρον τὸν κ. Προβατᾶν με τὰς «περισπωμένας» του, τὸν κ. Ραπτᾶν με τὰ ἀπότρυπτα φορέματά του καὶ τὴν κυρίαν Προβατᾶ, ἥτις ἐκλαυσεν ἐξ εὐτυχίας ἐπανιδούσα τὸν μικρὸν Παῦλον.

Ἦλθε καὶ ὁ Νοέμβριος· ὁ ἥλιος δὲν θερμαίνει πλέον ὡς πρότερον· ὁ ἀνεμος φυσᾷ ἐνίοτε παραδόξως περίξ τῶν τοίχων τῆς παλαιᾶς οἰκίας, καὶ τὰ τελευτά φύλλα τοῦ φθινοπώρου, ἀποσπώμενα με ὀρμὴν ἀπὸ τὰ γυμνούμενα δένδρα, στρώνουσι τὸ ἔδαφος καὶ ἀποτελοῦσι κίτρινον, κινητὸν τάπητα.

Τὰς ἡμέρας ἐκείνας γραμματοκομιστὴς ἔφερον ἐπιστολὴν ἐκτάκτου ἐνδιαφέροντος· ὁ πατὴρ τῶν παιδίων ἔγραψεν ἐξ Ἰνδιῶν εἰς τὸν θεὸν τοῦ λοχαγὸν ἐκφράζων εἰς αὐτὸν τὴν ἄπειρον εὐγνωμοσύνην του, διότι ἔδωκεν ἄσυλον καὶ προστασίαν εἰς τὰ ὄρφανά. Ἀνήγγελλεν ὅτι ἔμελλε νὰ μείνῃ ἀκόμη ὀλίγον ἐξ αἰτίας σπουδαίων υποθέσεων. Μετὰ τὸ τέλος ὅμως αὐτῶν θὰ ἔσπευδε νὰ ἐπιστρέψῃ διὰ νὰ ἴδῃ τὴν οἰκογένειάν του, τὴν πατρίδα του. Πόσους μῆνας ἔμελλε νὰ διαρκῇ ἀκόμη ἡ ἀπουσία ἐκείνη; Ὁ γέρον ἀξιοματικὸς δὲν ἐφρόντισεν· ἦτο τόσον εὐτυχὴς μετὰ τῶν παιδίων, ὥστε πᾶν ἄλλο ἐσυλλογίζετο, ἢ νὰ ἀπαλλαχθῇ ἀπὸ τὴν κηδεμονίαν καὶ τὰς εὐθύνas τῆς ἀνατροφῆς των.

Φαντάζεσθε τὴν εὐτυχίαν τῶν παιδίων ὅτε ἔλαβον τὰς εὐαρέστους ἐκείνας εἰδήσεις.

Ὁ λοχαγὸς ἀπεκρίθη εἰς τὸν ἀνεψιόν του, τὰ δὲ παιδία ἔγραψαν ἀμέσως καὶ συναπέστειλαν πολλὰς σελίδας. Τὸ γεγονός τοῦτο ἔγινεν αἰτία σπουδαίου ἐπεισοδίου ἐν τῷ βίῳ τοῦ μικροῦ Παύλου.

Ἐξέφρεν ὅτι ἠδύνατο νὰ γράψῃ τώρα, ἐσκέφθη λοιπὸν ν' ἀποστείλῃ τὴν πρῶτην του ἐπιστολὴν καὶ ἐσκέφθη νὰ γράψῃ πρὸς τὸν πατέρα του.

Ἡ σπουδαία αὕτη ἀπόφασις ἐλήφθη τὴν αὐτὴν ἐσπέραν μετὰ τῆς συγκαταθέσεως τῆς θείας Συμβίας. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐπαύριον ἦτο ἡμέρα ἀργίας, ἐσκέφθη

νὰ χρησιμοποίησιν τὸν καιρὸν πρὸς σύνταξιν τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης.

Ὁ Παῦλος ἐκοιμήθη με τὴν σκέψιν ταύτην καὶ ὅλην τὴν νύκτα ὠνειρεύθη τί ἔμελλε νὰ πράξῃ τὴν ἐπαύριον. Πρῶτα πρῶτα ἀπητέτο ὥρατον γράψιμον, ἀντάξιον τῶν ἐπαίνων τοῦ ὁποῖου τῷ ἐδίδεν ἡ κυρία Προβατᾶ. Ἐντὸς τῆς μικρᾶς κεφαλῆς του μυρία ἰδέαι συνεκρούοντο· ἀλλ' ἐξ ὅλων αὐτῶν δὲν ἀπετελείτο με σειρὰν καὶ με τάξιν ἡ ἐπιστολή. Τὸ παιδίον εἰς τὸ ὄνειρόν του ἀπετείνεται εἰς φανταστικὸν πρόσωπον καὶ τὸ παρεκάλει νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν ἀμνηχανίαν εἰς τὴν εὐρίσκειτο.

— Ξεύρεις, τῷ ἔλεγεν ὅτι εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ γράψῃ κανεὶς ἕνα γράμμα; Ἀγαπῶ πολὺ τὸν πατέρα μου, καὶ ὅμως δὲν εἰσέβρω πῶς νὰ βάλω ἐστὶ σειρὰ ὅλα αὐτὰ τὰ ὥρατα λόγια που ἐδιάβασα εἰς τὰ βιβλία.

Βεβαίως ὁ Παῦλος ἠδύνατο νὰ γράψῃ ἐπὶ τοῦ χάρτου τί τῷ ἔλεγεν ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδιά του· «Πατέρα, σ' ἀγαπῶ πολὺ, ἔλα γρήγορα νὰ σε φιλήσω καὶ νὰ σε σφίξω εἰς τὴν ἀγκάλῃ μου».

Ἀλλὰ κατὰ τὴν γνώμην του οἱ λόγοι οὗτοι ἦσαν πολὺ ἀπλοῖ, δὲν ἦσαν ἐπομένως ἄξιοι νὰ γραφοῦν εἰς τὴν πρὸς τὸν ποτέρα του ἐπιστολὴν. Ἐνόμιζεν ὅτι αὕτη ἔπρεπε νὰ περιέχῃ φράσεις πομπώδεις με θαυμαστικὰ καὶ ἐπιφωνήματα.

Καὶ ὁ δυστυχὴς Παῦλος ἀφ' οὗ ἐχάραξεν εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ χάρτου τὴν ἡμερομηνίαν, ἐστάθη μὴ γνωρίζων πῶς ν' ἀρχίσῃ, ἐκβάλλων βαθεῖς στεναγμούς.

Ἀπὸ τοὺς στεναγμούς ἐφθασεν εἰς τὰ δάκρυα, εἰς τὴν ἀποθάρρυνσιν καὶ τέλος κατέφυγεν εἰς τὴν θεϊαν Συμβίαν. — Θεῖα, τῇ εἶπε, εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ γράψω γράμμα· πρέπει νὰ περιμείνω νὰ μάθω περισσότερα.

— Παιδί μου, ὅταν ἔλθῃ ὁ πατέρας σου, δὲν θὰ τοῦ μιλήσῃς, ἐπειδὴ δὲν ξεύρεις πολλὰ γράμματα;

— Ὡ, θεῖα, δὲν εἶνε τὸ ἴδιον· ὅταν ἔλθῃ καὶ τρέξω καὶ τον φιλήσω θὰ τοῦ εἰπῶ εὐκόλα ὅτι ἔχω μέσα εἰς τὴν καρδίᾳ μου· διὰ νὰ γράψω ὅμως πρέπει νὰ ἀραδεύσω ὥρατα λόγια.

— Ἀφῆσε τὰ ὥρατα λόγια, τὰς ὠρίας φράσεις δι' ἄλλους· δὲν εἶνε ἀνάγκη προσπαθῆσαι μόνον νὰ γράψῃς ὅπως θὰ ὠμιλοῦσες. Ἄν ὁ πατέρας σου ἦτο ἐδῶ, τί θὰ τοῦ ἔλεγες;

— Ὡ, πολλὰ θὰ τοῦ ἔλεγα· ὅτι εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς πού τον βλέπω, ὅτι δὲν στενοχωροῦμαι ὅμως ἐδῶ, γιατί σὰς ἀγαπῶ ὅλους· ὅτι πηγαίνω καλά εἰς τὰ μαθήματά μου καὶ ἡ διδασκαλία εἶνε εὐχαριστημένη μαζί μου· εἶπαι... εἶπαι... ὅα εἶχα τόσα νὰ τοῦ εἰπῶ· θεῖα, μπορῶ νὰ γράψω καὶ πῶς ἡ Αὐγουστῖνα κάμνει καλὰς τηγανίτες

καὶ πῶς με φωνάζει πάντα νὰ φάγω τὴν πρῶτη;

— Διατὶ ὄχι, παιδί μου; Αὐτὸ θὰ φέρῃ εἰς τὸν νοῦν τοῦ πατρός σου, ὅτι καὶ αὐτὸς ἦτο μίαν φορὰν μικρὸς καὶ ἀγαποῦσε τῆς τηγανίτες. Οἱ μεγάλοι ἐνθυμοῦνται με εὐχαρίστησιν πάντοτε τὰς μικρὰς αὐτὰς εὐχαριστήσεις, αἱ ὁποῖαι τότε εἶχον τόσον μεγάλην σημασίαν εἰς τὰ παιδικὰ των χρόνια.

Ὁ Παῦλος περιχαρὴς ἔτρεξε καὶ ἔλαβε πάλιν τὴν γραφίδα. Ἐγράψε διὰ μιᾶς μίαν ἐπιστολὴν, ἥτις δὲν ἦτο βεβαίως ἐπιστολικὸν ἀριστούργημα, ἀλλ' ἡ ὁποία ἐξέφραζεν ἀφελῶς καὶ πιστῶς τὰς σκέψεις καὶ τὰ αἰσθήματα τοῦ μικροῦ Παύλου πρὸς τὸν πατέρα του.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Εὐγε, μικροὶ μου φίλοι! Δὲν εἶχα καμμίαν ἀμφιβολίαν, ὅτι τὰς τρυφεράς καὶ εὐίσθητους ψυχὰς σας θὰ συνεκίνησε τὸ παράπονον τῆς καλῆς σας «Διαπλάσεως» καὶ ὅτι θὰ ἔμενεν ἀναλολωτος ἡ πρὸς τὴν φίλην σας θερμὴ ἀγάπη, μολοντί τώρα θὰ σας στοιχίξῃ ὀλίγον περισσότερον. Ἐλάβα πολλὰς ἐπιστολὰς με αὐτὴν τὴν διαβεβαίωσιν· ἡ δὲ χαρὰ μου εἶνε ἀκόμη μεγαλύτερα πού βλέπω ὅτι ὅσον με ἀγαποῦν οἱ μικροί, τόσο με ἐκτιμοῦν καὶ οἱ μεγάλοι. Ἰδοὺ π.χ. τί μου γράφει ὁ ἀγαπητός μου Λέων τῆς Ἀφρικῆς:

«Χθὲς ὅτε ἔλαβα τὸ νέον φυλλάδιόν σου, ἔτρεξα εἰς τὸν μπαμπά διὰ νὰ τοῦ εἰπῶ τὰ νέα σου καὶ τοῦ εἶπα προσέτι ὅτι ἡ συνδρομή σου ἡύξησε.

— Καὶ πόσα ζητεῖ τώρα; ἠρώτησεν ὁ μπαμπάς.

«— Ἐπὶ δραχμὰς, ἀπάντησα.

— Καὶ δεκαεπτὰ νὰ γίνῃ ἡ συνδρομή, ἡ «Διάπλασις» δὲν θὰ λείψῃ ἀπὸ τὸ σπίτι μας!

«Ἐγὼ συνεκινήθη παρὰ πολὺ καὶ ἀμέσως ἔσπευσα νὰ σοὺ το γράψω».

Μικρὰ καὶ ἀγαπητὴ Καρδερίνα! Εἶσαι ἡ πρῶτη φέτος ἡ ὁποία ἀνεύθυνε τὴν συνδρομήν σου. Σ' εὐχαριστῶ. ἔλθε νὰ ἔχῃς χιλιάδας καὶ χιλιάδας μιμητὰς καὶ μιμητὰς!

Ὁ φίλος μου Μικρὸς Ἰσπανὸς μοὶ στέλλει ζωηροτάτην περιγραφήν τοῦ ταξιδίου του. Τὴν ἀνέγνωσα με μεγάλην μου εὐχαρίστησιν. Ἀλλὰ νὰ τὴν δημοσιεύσω δὲν εἵμπορῶ, ὄχι. Αὐτὸ το εἶπαμε χιλιάκις. Ἄμα μεγαλώσῃ κανεὶς καὶ μάθῃ πολλὰ, τότε ἡμπορεῖ νὰ γράψῃ διὰ τὴν «Διάπασιν».

Ἐφῆκα, ἔφῆκα, Ἐλινικὸν καὶ Παρθένον, ἅμα εἶδα ὅτι ζεστὴ ἀπὸ τὸν χορὸν ἐξήλθε εἰς τὸν ἐξώστην! Βλέπεις πόσον ἀκριβὰ πληρώνει, ὅποιος παραβαίνει τὰ ὑγιεινὰ παραγγέλματα; Ἀλλὰ δὲ μετενόησες καὶ σὺ καὶ θὰ σε ἐλυπήθῃ ὁ Θεός· δι' αὐτὸ ἔγινες καλὰ τόσον γρήγορα, πρὸς μεγάλην μου χαρὰν.

Παραγορήσου, φίλτατη Ἀνεμόνῃ τῆς Πεντέλης· ἀντὶ τοῦ μυθιστορήματος τοῦ ὁποῖου ζητεῖς, καὶ τὸ ὁποῖον πρὸ πολλοῦ ἔχει δημοσιευθῇ ἐλληνιστῇ, θὰ δημοσιεύσωμεν ἄλλο πολὺ πλέον εὐμορφὸν καὶ ἐνδιαφέρον. Θὰ ἴδῃς! Ἐλάβον τὰς ἀσκήσεις σου καὶ θὰ ἐκλέξω.

Ἐλληνικὰ Καλλιτέχναις, νὰ μὴ λησμονῇς νὰ γράψῃς καὶ τὸ ἀληθὲς ὄνομα σου κάτωθεν τοῦ ψευδωνύμου. Πῶς θέλεις νὰ ἐνθυμοῦνται τόσα ὀνόματα καὶ τόσα ψευδώνυμα; καὶ πῶς νὰ εἶμαι βεβαία ὅτι σὺ καὶ ὄχι ἄλλη εἶνε ἡ ὑπο-

γράφουσα με αυτό το ψευδώνυμον; Ἐλπίζω διὰ
θά μου στείλῃς γρήγορα καμμίαν ζωγραφίαν σου.
Ποτέ δὲν θὰ ὑπέθετα **Μεγάλη Ἀρκτος**, ὅτι
δὲν εἰςεύρεις νὰ χορεύῃς. Τὸ ψευδώνυμόν σου,
βλέπεις... Ὁ χορὸς τὴν σήμερον εἶνε ἀπαραίτη-
τος διὰ πᾶσαν νέαν καὶ πάντα νέον. Καλὰ το
ἐσκέφθης νὰ ἐρωτήσῃς ἐμὲ ἂν ξεύρω καλὸν τινα
χοροδιδάσκαλον νὰ σου συστήσω, διότι ἔχω ἀκρι-
βῶς νὰ σου συστήσω τὸν κ. Ἡρακλῆ Πίγγαν,
ὁδὸς Θ. μιστοκλέους 21, ἄριστον χοροδιδάσκαλον.
Ὀλίγην ὑπομονὴν ἀκόμη, φίλε Α. Κρίκου, καὶ
θὰ λάβῃς διὰ τῆς ἐξέδοσιν.
Ἐλαβα τὰς λύσεις σου, ἀγαπητέ μου Χρ. Γ.
Καλδερῖμη. Ἄλλοτε ἐλπίζω νὰ προσέχῃς, ὥστε
νὰ μὴ υποπέσῃς εἰς παρόμοιον λάθος.

Μὴ φοβεῖσαι, **Ἀρχιμῆδη Μαθηματικῆ** ἔ-
χομεν ὑπ' ὄψιν τὴν βραδύτητα καὶ περιμένομεν
διὰ τὴν προθεσμίαν τοῦ Διαγωνισμοῦ.

Πηδηκτούλα—Βασίλισσα τῆς Ἰθάκης—
Ἑλληνικῆ Σημαίας, ἄς εἶνε τὰ ψευδώνυμά σας,
τρεῖς ἀγαπημένοι ἀδελφαί. Νὰ μου γράφετε
πάντοτε καὶ νὰ μου εἰπῇτε ποῖον ψευδώνυμον θὰ
πάρῃ κάθε μία σας, καθὼς καὶ τὰ ἀληθινὰ σας
ὀνόματα, διότι μόνον τὴν Θέμιδα γνωρίζω.

Φιλτάτη Βελούδα Παπαγιάννη, εἰς τὸν κομι-
στὴν τῆς ἐπιστολῆς σου ἐδόθησαν ὁ 17ος καὶ ὁ
18ος τόμος. Καὶ εἰς ἀνώτερα.

Φοῖβε Ἀπολλών, θὰ ἴδῃς μετ' ὀλίγον ὅτι οἱ
φῶδοί σου εἶνε μάταιοι. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς
ἐνεργείας σου καὶ περιμένω.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἀπόφασίς σου, **Ροδο-
δάκτυλος Ἡώς**. Εἶσαι πάντοτε ἀγαπητὴ καὶ
εὐπρόσδεκτος εἰς τοὺς διαγωνισμούς.

Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖόν σου, ἀγαπητέ **Λί-
λουν-Τσάγγ**. Φαντάζομαι τὴν χαρὰν σου Ἀφοῦ
μάλιστα δὲν το ἐπεριμένεις.

Ρόδον τῆς Εὐδοίας, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον νὰ
κρατήσῃς, ἀγαπητέ μου Β. Χ. Ἀλλὰ πῶς σου
ἐφάνη διὰ σε εἰρωνεύομαι; Περιέργον αὐτό,
διότι δὲν εἶχα τοιαύτην πρόθεσιν. Βέβαια θὰ
ἐπρόδιδες πολὺ εἰς τὴν κιθάραν, ἀφ' οὗ ἔχῃς
τόσον ζῆλον. Ἦθελα νὰ σε ἀκούσω καμμίαν
φορὰν.

Εἶσαι ἀκριβὴς εἰς τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνι-
σμοῦ, **Γρηγόριε Παπαγλέσσα**. Βεβαίως τὸ ἐν
Οἰκογενεῖα θὰ τελειώσῃ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους.

ἔχεις δίκαιον, **Εὐδοισθητος Καρδία**. Δι' ἐ-
κείνον ὁ ὁποῖος θέλει νὰ μάθῃ, ἡ καλλιτέρα
διασκέδασις εἶνε τὸ Σχολεῖον. Εὐχομαι νὰ γίνῃς
ταχέως καλὰ καὶ νὰ δυνηθῇς νὰ ἐπαναλάβῃς τὰ
μαθήματά σου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι 14 Ἰανουαρίου.

907. Λεξιγραφία.

Εἰς βασιλέως ὄνομα ἐὰν ἐπιταχθῇ
λαὸς τις οἰοσθήποτε κ' ἐν μέσῳ των τεθῇ
Ἐν ἄρθρον, πάλιν βασιλεὺς εἰς φῶς θέλει ἀχθῇ.
Ἐστᾶλη ὑπὸ Ἀρχιμήδου; τοῦ Μαθηματικοῦ.

908. Στοιχειώδης γραφία.

Βγάλε λά καὶ βάλε νῦ
καὶ ἀμέσως θὰ φανῇ
πῶς ἐν σχῆμα στρογγυλὸ
γίνεται πούλι καλὸ.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Χ. Σαράντη.

909—911. Περιφράσεις

Ποῖα εἶνε τὰ διὰ τῶν κάτωθι περιφράσεων
δηλούμενα κύρια ὀνόματα;

1. Ὁ ἀπὸ σκηνῆς φιλόσοφος.
2. Ὁ ὀφθαλμὸς τῆς Ἀνατολῆς.
3. Ἡ τυφλὴ θεὰ.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἐσπερίου.

912. Ψεῦλον

++++ Οἱ μὲν σταυροὶ ν' ἀντικατα-
+ . . . σταθῶσι διὰ γραμμάτων ὥστε
+ . . . ν' ἀναγινώσκονται καθέτως μὲν
+ + + + + τὸ ὄνομα ἀστέρος, ὀριζοντίως
+ . . . δὲ τὰ ὀνόματα τριῶν νήσων τοῦ
+ . . . Αἰγαίου. Εἰς δὲ τὴν θέσιν τῶν
+ + + + + στιγμῶν νὰ τεθῶσι γράμματα
ὥστε μετὰ τοῦ ἐν ἀρχῇ ἀντι-
τοῦ σταυροῦ τεθέντος ν' ἀποτελῶσι τῆς μὲν κα-
τωτάτης βαθμίδος τὸ ὄνομα ζῆφου, τῆς δευτέρας
οὐράνιον φαινόμενον, τῆς τρίτης ἐπίρρημα καὶ
τῆς τετάρτης πτηνόν.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Λευκούργου.

913-915. Κεκρυμμένα ὀνόματα πόλεων

1. Ὁ Ἰησοῦς εἶπε: Ταπεινωθήσεται ὁ ὕψων
ἐαυτόν.
2. Μὴ ἐπαίνει σαυτόν.
3. Μηδέποτε ἐπὶ σαυτῷ μέγα φρονήσεις.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Τίκτου τῶν Δασῶν.

916-917. Μεταμορφώσεις.

1. Ὁ ἀετὸς δι' 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ἀκρίς.
2. Ἡ Πύλος διὰ 5 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Ἄρρος.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἐσπερίου.

918-921. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς γράμματος ἐκάστη
τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πᾶντοτε τῶν
αὐτῶν, σχηματίζουσιν ἄλλας τόσας λέξεις:
κῆρος, ἄταρος, ἄξιος, χαρωπός.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Γρηγορίου Παπαγλέσσα.

922-927. Ἐπανόρθωσις λέξεων.

Διὰ καταλλήλου μεταθέσεως τῶν γραμμάτων
ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίζουσιν τὰ ὀνό-
ματα ἐξ πτηνῶν:

1. Ψεῦλος. 2. Ξοπλόκας. 3. Ὀρνῶκη. 4.
Δωρβεί. 5. Γερελίμας. 6. Ροῦδελικον.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Γ. Χατζηδημητρίου.

928. Διπλὴ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων
ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα νήσου, τὸ δὲ δεύτερα, ἀν-
τιστρόφως ταῦτα ἀναγινωσκόμενα, τὸ ὄνομα
νήσου.

1. Οὐγάτηρ πατροκτόνου βασιλέως. 2. Ἐπαρ-
χία τῆς Ἑλλάδος. 3. Πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.
4. Κριτὴς τοῦ Ἄδου. 5. Ἡπειρος.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνίδος Καλλιτέχνης.

929. Ἑλλητισοῦμφωνον.

Η—αιυα—ειε—ε—ω—αιω—αηαω.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Ἰουλίας Π. Θεοφυλάκτου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 16 Σεπτεμβρίου 1. ἱ.

814. Ματθαῖος, μάταιος. — 815. Ἡ ἡχώ.
— 816. Ὁ Γεωγραφικὸς χάρτης. — 817. Λυ-
κούργος.

818	Σ	Ι	Α	Μ	—	819.	Κ
	Ι	Δ	Ι	Α			Ζ
	Α	Ι	Ω	Ν			Κ
	Μ	Α	Ν	Α			Ω
							Ψ

820.	Ω	Α	Α	821.	Α	Ν
	Κ	Ρ	Ι		ΜΗ	ΕΑ
	Ε	Ι	Ν		Φ	Ρ
	Α	Ρ	Π		Ι	Σ
	Π	Α	Ν		Ρ	Ο
	Σ	Ν	Ι		Ι	Σ
	Ι	Π	Α		Τ	Ο
					Υ	Σ

822. Οἱ ἀριθμοὶ 12 καὶ 8. — 823—824.
1. Ἰόπη, 2. Τρωάς. — 825—228. Ἡ ἀντι-
κατάστασις γίνεται διὰ τῶν γραμμάτων ο καὶ
σ, τὰ δὲ σχηματίζόμενα ὀνόματα τῶν πόλεων
εἶνε: Ἄργος, Μόσχα, Σκόδρα, Σύφια. — 829.
ΣΟΥΝΙΟΝ (1. ΣΟΥΜάτρα. 2, Νίνος. 3, ΟΝ-
τως). — 830 Πᾶν ὅ, τι ἄλλου βλεπόντος—αἰσχύ-
νεσαι νὰ πράξῃς—νὰ μὴ το πράττῃς· πρέπει —
καὶ ἂν οὐδεὶς σε βλέπῃ.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Α'.—Πρὸς δραχμὴν 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις,
δραχμὴν 1,10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ φρ. χρ.
1 διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ—ἐλεύθεροι ταχυδρομικῶν
τελῶν—προσφέρονται οἱ ἐξῆς 16 τόμοι τῆς «Διαπλά-
σεως»: 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 9ος, 11ος, 15ος, 16ος, 17ος,
18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι
καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Β'.—Πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος πωλοῦνται οἱ ἐξῆς ἑξ
τόμοι τῆς «Διαπλάσεως»: 1ος, 3ος, 8ος, 12ος, 13ος, 14ος.

Γ'.—Φράγκα 10 τιμᾶται ὁ 10ος τόμος.

Σημειωτέον ὅτι καὶ ἐκ τῶν 16 τόμων τῆς δραχμῆς οἱ
βαθμυδὸν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι καὶ αὐτοί.

Ἐν ταῖς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως», ὧν ἕκαστος
κοσμεῖται δι' 100 ἕως 130 εἰκόνων καὶ
εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων ἀποτελῶν
αὐτοτελὲς βιβλίον ἐκ μεγάλων σελίδων
92, ἐμπεριέχονται, ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης, ἐξό-

χως ἐπαγωγῶν, μορφωτικῆς καὶ διδασκτικῆς ὕλης, καὶ
τὰ ἐξῆς ἠθικώτατα καὶ τερπνὰ μυθιστορήματα:

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ. — Οἱ τρεῖς μι-
κροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ. — Ὁ Βράχος
τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9ῳ. — Ὁ Μικρὸς ἥρως, ἐν τῷ 10ῳ
— Ἡ Κόρη τοῦ Γεροθωμᾶ, ἐν τῷ 11ῳ — Ὁ Ἰωάννης
Καστέρης, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ. — Τὸ Κερεβάνιον
ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ. — Αἱ Διεταῖς διακοπαί, ἐν τῷ 15ῳ
καὶ 16ῳ — Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17ῳ καὶ 18ῳ — Ἡ Γυ-
φτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20ῳ — Ἡ Ἀδελφούλα μου,
ἐν τῷ 20ῳ. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21ῳ. — Ὁ Μι-
κρὸς λόρδος, ἐν τῷ 22ῳ. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβιν-
σῶνος, ἐν τῷ 23ῳ καὶ 24ῳ.

Παραγγέλλεται μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (Δεκτοῦ καὶ εἰς
γραμματόσημα παντὸς Κράτους) ἀπευθύνονται, δι' ἐπι-
στολῆς συστημένης, κατ' εὐθείαν: Πρὸς τὸν κ.
Ν. Π. Παπαδόπουλον, Ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως
τῶν Παίδων» ὁδὸς Αἰόλου 119. Εἰς Ἀθήνας.